

Fericita noastră nădejde

Sabat după-amiază

Completați și memorați: „De aceea, preaiubiții mei frați, fiți _____, _____, sporiți totdeauna în _____ Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este _____.”
(1 Corinteni 15:58)

Isus a vestit Împărăția lui Dumnezeu ca pe o realitate prezentă de care ne putem bucura chiar acum. El i-a trimis pe ucenicii Săi să ducă aceeași solie și să o trăiască practic prin vestirea Evangheliei și slujirea semenilor, adică să dăruiască fără plată, după cum au primit (Matei 10:5-8).

De asemenea, Isus a spus că Împărăția Sa era o altfel de împărăție – „nu din lumea aceasta” (Ioan 18:36) –, ci una care avea să vină. Împărăția lui Dumnezeu a fost instaurată prin întruparea, lucrarea, moartea și învierea lui Isus, dar El aștepta și vremea când Împărăția Sa avea să înlocuiască împărățiile acestei lumi și domnia lui Dumnezeu avea să fie deplină.

Prin definiție, adventiștii – cei care așteaptă venirea Sa și această Împărăție – sunt un popor al speranței. Dar această speranță nu este doar pentru o viitoare lume nouă. Deși privește spre viitor, speranța transformă prezentul. Având această speranță, noi trăim în prezent așa cum așteptăm să trăim în viitor și începem să lucrăm pentru a face transformările necesare ca să fim potriviți pentru lumea aceea minunată care va fi.

14–21 septembrie – Săptămâna sănătății

În Scriptură vedem apeluri repetate ale poporului lui Dumnezeu – în special în perioadele de robie, exil, asuprire, sărăcie sau alte nedreptăți ori tragedii – ca El să intervină. Ca robi în Egipt, exilați în Babilon și în multe alte situații, israeliții au strigat la Dumnezeu să vadă și să audă suferința lor și să îndrepte relele existente. Biblia ne oferă numeroase exemple de situații în care Dumnezeu a intervenit pentru a-Și salva și repune în drepturi poporul, uneori aducând răz-bunarea asupra asupritorilor și vrăjmașilor.

Dar, de obicei, aceste eliberări au fost de scurtă durată și profeții au continuat să îndrepte atenția spre o intervenție finală, când Dumnezeu va pune capăt răului și îi va ridica pe cei asupriți. În același timp, profeții au continuat și ei să strige: „Până când, Doamne?” De exemplu, Îngerul Domnului a întrebat despre exilul israeliților: „Doamne al oștirilor, până când nu vei avea milă?” (Zaharia 1:12).

Psalmii sunt plini de plângeri despre aparenta prosperitate și binele de care au parte cei răi, în timp ce neprihăniții au parte de necazuri, asuprire și sărăcie. Psalmistul face apel în mod repetat ca Dumnezeu să intervină, știind că ordinea din lumea de acum nu este cea lăsată și dorită de Dumnezeu și preluând strigătul profeților și al celor asupriți: „Până când, Doamne?” (Psalmii 94:3-7).

Într-un sens, nedreptatea este mai greu de suportat de cei care cred într-un Dumnezeu drept, care dorește dreptate pentru toți copiii Săi. Întotdeauna, poporul lui Dumnezeu a va avea un simțământ de nerăbdare văzând răul din lume, iar aparenta neimplicare a lui Dumnezeu îl face și mai nerăbdător. De aici și întrebările dure ale profeților: „Până când voi striga către Tine, Doamne, fără s-ascuți? Până când mă voi tângui Ție, fără să dai ajutor?” (Habacuc 1:2).

Un strigăt asemănător găsim și în Noul Testament, unde însăși natura este descrisă ca gemând după Dumnezeu să o salveze și să o re-creeze (Romani 8:19-22). În Apocalipsa 6:10, „Până când, Doamne?” este strigătul celor care au murit ca martiri din cauza

credinței lor. Dar este același strigăt ca Dumnezeu să intervină pentru poporul Său asuprit și prigonit.

1. Ce spune Domnul Isus despre răspunsul lui Dumnezeu la strigătele și rugăciunile repetate ale poporului Său ca El să intervină? Ce legătură există între acest răspuns și nevoia de credință?

Luca 18:1-8 _____

Luni, 9 septembrie

O speranță deosebită

Adesea, religia a fost criticată pentru tendința de a le distra atenția credincioșilor de la viața de aici și acum și a o îndrepta spre o viață de apoi, mai bună. Aceste critici au la bază ideea că preocuparea pentru viața viitoare devine un mod „sfânt” de a fugi de realitate și îl face pe credincios mai puțin folositor lumii și societății. Uneori, credincioșii și-au adus singuri asupra lor astfel de critici, chiar cultivând, predicând și practicând astfel de atitudini.

Și avem exemple de oameni cu influență care le spun celor săraci și asupriți să își accepte partea acum, deoarece, când Isus va reveni, totul va fi îndreptat.

Da, lumea noastră este decăzută, stricată, plină de tragism și nu este greșit sau anormal să tânjim după timpul când Dumnezeu va îndrepta totul în această lume, când va pune capăt nedreptății, durerii și întristării și va înlocui neorânduiala prezentă cu Împărăția Sa glorioasă și neprihănită. Fără această speranță, fără această făgăduință, am fi fără nicio nădejde.

În prima parte a predicii Sale despre sfârșitul lumii (Matei 24 și 25), Domnul Isus a detaliat nevoia de scăpare, chiar a afirmat: „Și, dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate” (Matei 24:22). Însă aceasta este mai degrabă o introducere la explicația Sa des-

pre semnificația făgăduințelor lui Dumnezeu. Dacă, în ce privește speranța creștină pentru viitor, ne concentrăm doar – sau în primul rând – pe acest aspect, al nevoii de a scăpa de lumea aceasta, înseamnă să pierdem din vedere câteva lucruri mult mai profunde pe care Isus le-a prezentat.

2. Care sunt cele mai importante puncte din această predică a lui Isus? Rezumă sfaturile Sale despre cum să trăim în timp ce așteptăm revenirea Sa.

Matei 24 și 25 _____

Speranța în împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu referitoare la viitorul pe care îl pregătește pentru lumea noastră ar trebui să ne determine să ne implicăm activ, să fie scânteia pentru o viață bogată și o trăire profundă, care ne va face să fim deosebiți de ceilalți.

Cum ar putea și ar trebui să influențeze speranța și făgăduința revenirii lui Isus modul în care trăim acum, în special în ce privește ajutorarea semenilor?

Marți, 10 septembrie

Speranța învierii

Speranța creștină în a doua venire a lui Isus nu înseamnă doar a aștepta un viitor strălucit. Pentru primii creștini, învierea lui Isus a făcut ca făgăduința revenirii Sale să fie o realitate puternică. Dacă El a putut să iasă din mormânt, lucru pe care l-au văzut cu ochii lor, cu siguranță că El putea să revină pentru a încheia planul de îndepărtare a păcatului și a efectelor sale și de reînnoire a lumii (1 Corinteni 15:22,23).

Pentru apostolul Pavel, învierea a fost elementul-cheie al speranței revenirii lui Isus. El a arătat că tot ce predicase și credința însăși au sens numai ca urmare a învierii lui Isus: „Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică” (1 Corinteni 15:17). Meditează la cuvintele lui de aici și la importanța învierii lui Hristos pentru speranța noastră.

3. Cum i-ai explica unui necredincios interesat de ce adevărul despre înviere este central în speranța creștină?

1 Corinteni 15:12-19

Ucenicii au fost transformați de faptul că L-au văzut pe Isus înviat. El îi trimisese mai înainte să vestească prin cuvânt și faptă Împărăția lui Dumnezeu (Matei 10:5-8), dar moartea lui Isus le spulberase curajul și le zdrobise orice speranță. Misiunea încredințată după aceea (Matei 28:18-20) de Domnul lor cel înviat și împuternicită de revărsarea Duhului Sfânt (Faptele 2:1-4) i-a impulsionat să vestească Evanghelia și să trăiască după legea Împărăției celei noi.

Eliberați de puterea și de teama morții, primii credincioși au trăit plini de curaj și au mărturisit Numele lui Isus (1 Corinteni 15:30,31). Răul care aduce moartea este același rău care aduce suferință, nedreptate, sărăcie și asuprire, în toate formele sale. Totuși, datorită lui Isus și a biruinței Sale asupra morții, toate acestea se vor sfârși într-o zi. „Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea” (1 Corinteni 15:26).

De fapt, indiferent cum i-am ajutat acum pe oameni, ei tot vor muri. Ce ne învață acest adevăr crud despre cât de important este să le spunem tuturor despre speranța pe care o pot găsi în moartea și învierea lui Isus?

4. Cum vezi realitatea dezolantă descrisă de Solomon?

Eclesiastul 8:14 _____

Deși suferința, asuprirea și situațiile tragice sunt greu de suportat, rănirile sau batjocora sunt și mai greu de îndurat, mai ales dacă par a fi fără rost sau trec neobservate de ceilalți. Posibila lipsă de sens a întristării este mai apăsătoare decât întristarea în sine. O lume care nu va trebui să dea socoteală niciodată, pentru care nu există o judecată finală, este absurditatea crudă supremă. Nu este deloc surprinzător că scriitorii atei din secolul XX se plâneau de ceea ce ei numeau „absurdul” condiției umane. Fără speranță pentru dreptate, fără speranță pentru judecată, fără speranță ca lucrurile să fie puse în ordine, lumea noastră, într-adevăr, ar fi o lume absurdă.

Dar strigătul din Eclesiastul 8:14 nu este finalul acestei istorii. La sfârșitul protestelor sale, Solomon schimbă sensul brusc. După aceste plângeri despre lipsa de sens, în cele din urmă el spune: *Stai puțin, Dumnezeu va judeca, așa că nu se poate spune că totul este lipsit de sens; de fapt, totul și toți contează.*

5. Ce ne spune mai departe înțeleptul despre cât de important este tot ce facem aici?

Eclesiastul 12:13,14 _____

Speranța că va fi o judecată este legată de ceea ce credem despre natura lui Dumnezeu, despre viață și despre lumea în care trăim. După cum am văzut, Biblia arată că noi trăim într-o lume creată și iubită de Dumnezeu, dar care a luat-o într-o direcție greșită, iar Dumnezeu Își pune în aplicare planul Său de a o recrea și totul se face prin viața și moartea lui Isus. Judecata lui Dumnezeu este o

parte-cheie în rezolvarea problemei lumii noastre. Pentru cei care au trebuit să suporte relele acestei lumi – care au fost marginalizați, brutalizați, asupriți și exploatați – fără îndoială că făgăduința judecării este o veste bună.

Ce înseamnă pentru tine să știi că, în curând și într-un mod pe care nu ni-l putem imagina, dreptatea după care tânjim acum atât de mult va veni? Cum putem câștiga speranță din această făgăduință?

Joi, 12 septembrie

Nu vor mai fi lacrimi, nici durere

6. Încearcă să îți imaginezi cum va fi viața descrisă în următoarele pasaje biblice. De ce este greu să îți imaginezi viața fără păcat, fără moarte, fără durere și fără lacrimi?

Apocalipsa 21:1-5 _____

22:1-5 _____

În mod indiscutabil, modul în care Biblia descrie viața noastră după eradicarea păcatului este minunat și glorios și, fără îndoială, redă numai în parte ceea ce ne așteaptă. Chiar și în aceste versete, descrierile ne prezintă la fel de mult ce nu va fi acolo și ce va fi. Deoarece lumea în care trăim este singura lume pe care o cunoaștem, poate să fie greu pentru noi să ne imaginăm viața fără durere și suferință, fără moarte și teamă, fără nedreptate și sărăcie.

Acolo nu doar că nu vor exista aceste lucruri, dar descrierea adaugă ceva mult mai personal: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apocalipsa 21:4). Vorbind despre cei care vor fi salvați, mila lui Dumnezeu pentru cei care au suferit în istoria omenirii atinge punctul culminant în această propoziție. El pune capăt suferinței lor, dar, mult mai mult decât atât, El le șterge personal lacrimile.

Zdrobiți și înspăimântați de o viață de păcat și de o lume a nedreptății și a tragediei, putem vedea în cartea Apocalipsa licăriri ale procesului vindecării pentru toți cei care, într-un fel sau altul, am fost victime ale păcatului. Descriind pomul vieții, Ioan explică faptul că „frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor” (Apocalipsa 22:2). Din nou, Dumnezeu dă dovadă de înțelegere și compasiune pentru ceea ce a însemnat să fii om, să simți, să experimentezi, să fii martor și chiar să participi la răul făcut în această lume. Planul Său pentru re-crearea lumii noastre include restaurarea și vindecarea fiecăruia dintre noi.

Până atunci, noi încercăm să facem tot ce putem mai bine prin Hristos, să ne facem partea, oricât de mică și neînsemnată ar fi, să le slujim celor din jur care au nevoie de ajutor. Orice ar fi – cuvinte blânde, o masă caldă, ajutor medical, îmbrăcăminte, un sfat bun – orice putem face ar trebui să facem cu aceeași iubire altruistă, jertfitoare și plină de abnegație pe care a manifestat-o Domnul Isus când a fost pe pământ.

Desigur, lumea va merge din rău în mai rău, în ciuda celor mai mari eforturi ale noastre. Mântuitorul a știut acest lucru, totuși acest adevăr nu l-a oprit din a le sluji altora și nu ar trebui să ne oprească nici pe noi.

Vineri, 13 septembrie

Un gând de încheiere

„Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie străbate prin creațiunea imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. De la atomul minuscul și până la lumile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și într-o bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 678

Rezumat: Dumnezeu nu va permite ca răul să continue la ne-sfârșit. Cea mai mare făgăduință a Bibliei este revenirea lui Isus, care va pune capăt răului, va vindeca nedreptatea și va crea o lume nouă, așa cum trebuia să fie aceasta. Bazată pe învierea lui Isus, această speranță transformă prezentul și ne dă curaj să slujim lui Dumnezeu și semenilor în timp ce așteptăm revenirea Sa.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, capitolul „Chemarea la o treaptă mai înaltă”; *Tragedia veacurilor*, capitolul „Pustiirea pământului”.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Regi 10–16

1. Ce a nimicit și ce nu a părăsit lehu?

2. Cum l-a determinat loas pe Hazael să nu atace Ierusalimul?

3. Cum a încercat Menahem să-și întărească domnia?

4. Cum l-a convins Ahaz pe împăratul Asiriei să-l izbăvească din mâna împăratului Siriei?

Evangelizare, subcapitolul „Plănuirea unei evangelizări tot mai vaste”

5. Ce au făcut aceia care au primit de ani de zile lumina de a merge în teritorii noi?
